

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3033/2023
24.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Бркић, адвокат из ..., против туженог Дом Здравља „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Марија Данојлић, адвокат из ..., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4403/22 од 04.04.2023. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4403/22 од 04.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 289/21 од 11.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.07.2019. године, као дана ступања на рад без уговора што је тужени дужан да призна и трпи и да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.03.2020. године што је тужени дужан да призна и трпи да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног износа до траженог износа од 105.000,00 динара, односно за износ од 34.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4403/22 од 04.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у побијеном одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и обавезујућем делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Позивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП није основано с`обзиром на то да је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеној пресуди.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле уговор о волонтерском раду 09.07.2019. године, којим је уговорено да се тужиља прима код туженог без заснивања радног односа као волонтер у периоду од 01.07.2019. године до 30.09.2019. године. По истеку овог уговора тужиља је са туженим закључила уговоре исте врсте и то за период од 01.10.2019. године до 31.10.2019. године и за период од 01.01.2020. године до 31.01.2020. године. Након тога су парничне странке закључиле уговор о обављању привремених и повремених послова 28.02.2020. године за период од 01.03.2020. године до 30.04.2020. године, којом се тужиља обавезала да обавља послове здравствено-васпитног рада са пацијентима, обилазак старачких домаћинстава, негу старих и болесних, рад у амбуланти у тиму са лекаром, хитно збрињавање пацијената, рад у интервенцијама Дома здравља ББ и здравствених станица и амбуланти. Потом је закључен уговор исте врсте са идентичним описом послова за период од 01.05.2020. године до 30.06.2020. године. По истеку овог уговора тужиља је са туженим закључивала више уговора исте врсте којим се обавезала да обавља послове здравствено-васпитног рада са старијим и здравствено угроженим особама у циљу спречавања ширења заразне болести Covid 19 и других послова по налогу непосредног руководиоца у трајању од 30 и 60 дана и то: 01.07.2020.године, 31.07.2020. године, 03.09.2020.године, 02.10.2020.године, 30.10.2020.године, 31.12.2020.године 29.01.2021.године и 27.02.2021. године, када је закључен последњи уговор о обављању привремених и повремених послова на 60 дана, а закључно са 30.04.2021. године. Решењем туженог од 30.04.2021. године, констатовано је да тужиљи престаје обављање уговорних привремених и повремених послова због истека рока на који је закључен уговор од 27.02.2021. године. Против тог решења тужиља није подносила тужбу ради заштите својих права. Утврђено је да је тужени током поступка истакао да према Закону о буџетском систему није могао засновати радни однос са новим лицима. Радни однос тужиље престао је истеком последњег уговора о обављању привремених и повремених послова од 27.02.2021. године (и то 30.04.2021. године). Тужиља је тужбу за утврђење постојања радног односа поднела 28.06.2021. године. Предмет тужбеног захтева је утврђење да је тужиља засновала радни однос на неодређено време, и то по примарном тужбеном захтеву дана 01.07.2019. године, а по евентуалном тужбеном захтеву дана 01.03.2020. године

Полазећи од утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су оценили да је тужени злоупотребио институт привремених и повремених послова, с`обзиром на то да су уговори закључени противно одредби члана 197. Закона о раду, али су закључили да тужиља која је примила решење о престанку обављања привремених и повремених

послова од 30.04.2021. године и доставила га уз тужбу, није тражила његов поништај, па да се зато нису стекли услови за тражено утврђење да је засновала радни однос на неодређено време због чега је одбијен тужбени захтев. Поред тога, по налажењу првостепеног суда одредбе члана 27е и 34. Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ број 108/2013 од 06.12.2013. године) се односе искључиво на заснивање радног односа, а не на регулисање прерастања радног односа заснованог на одређено време у радни однос не неодређено време. Другостепени суд се није уопште бавио оценом жалбених навода који се тичу примене Закона о буџетском систему код закључка да је тужбени захтев неоснован из изложеног разлога (зато што тужила није тражила поништај решења о престанку радног односа).

По оцени Врховног суда, правилна је одлука другостепеног суда.

У конкретном случају тужила није тражила да се поништи као незаконито решење од 30.04.2021. године, па не може са успехом тражити да се утврди да је засновала радни однос код туженог на неодређено време. Супротно наводима ревизије, правилно су нижестепени судови одлучили када су одбили тужбени захтев тужиле за утврђење да је засновала радни однос на неодређено време код туженог. Услов за остваривање тог права је да се тражи поништај решења о престанку обављања привремених и повремених послова као незаконитог. Ако се то не тражи, као што је овде случај, онда у правном саобраћају остаје правноснажно решење које више није ни спорно. Тиме се успоставља претпоставка о законитости тог решења, па се не може у посебној парници утврђивати супротно.

Следом тога су без утицаја ревизијски наводи тужиле којима се понавља да је тужени вршио злоупотребу уговора о волонтирању и уговора о обављању привремених и повремених послова.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни суд није ценио, јер се ревизија из тих разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу одредбе члана 414. ЗПП Врховни суд је одлучио као изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић